

וּנְקָרְאָתָּ י' י' בְּשֵׁלֶשׁ יוֹדֵי"ן, י'
עֲלִיּוֹנָהּ הִיא עַל רֹאשׁ הָא', שְׁהִיא
כְּתוּבָה עֲלִיּוֹן עַל כָּל הָעֲלִיּוֹנִים,
וְאַחַר כֵּן יוֹרֶדֶת בְּאַמְצָע, וְנוֹסֶעֶת
מִשָּׁם (בְּעִמּוּד הָאֲמִצְעָה) (בְּאַמְצָע), וְאַחַר
כֵּן יוֹרֶדֶת לְמִטָּה בְּמִקּוּמָה י'
שְׁהִיא לְמִטָּה מִן א.

קָם עֲלֵם מֵאַחַר הַצָּל, וְאָמַר: רַבִּי
רַבִּי, הֲרֵי טָפָה יְרֵדָה, טַל קָשֶׁת
בְּיָדְךָ, שְׁהוּא כְּמוֹ הָאֲצָבַע וְטַבְעַת
בָּהּ, טַל אוֹתָהּ וְיָרֵךְ (וּרְקָה) אוֹתָהּ
אֵלֶיךָ, שֶׁקָּבְלָה אוֹתָהּ עֲלָיו, שְׁהֲרִי
כְּשֶׁעוֹלָה מִמִּטָּה לְמַעְלָה עַל רֹאשׁ
הָאוֹת ו', הוּא כְּמוֹ רִמַח ו',
הַתְּאָרְכָה בּוֹ כְּמוֹ שְׂרָבִיט שֶׁל
הַכּוֹכָב, וְכִשְׁעוֹלָה לְמַעְלָה, שׁוֹרְהָ
עֲלֶיךָ י' וְנַעֲשִׂית ז', וְדַאי כְּתוּב עַל
רֹאשׁ סֵפֶר הַתּוֹרָה. כִּינּוּן שִׁיּוֹרֶדֶת,
צָרִיף לְדָרֵךְ קָשֶׁת אֵלֶיךָ, שְׁהוּא
צָדִיק, וּמִמֶּנּוּ יוֹרֶדֶת וְנוֹרֶקֶת
לְמִקּוּמָה.

וְהַחֲרָב שְׁהִיא שֶׁל הַטָּפָה (הוּא),
הִיא חוֹתֶכֶת אוֹתָהּ לְשֵׁלֶשׁ טְפוֹת,
בְּגִלְל שְׁהוֹלֶכֶת סְגוּלַת"א,
שְׁכַשְׁיּוֹרֶדֶת עֲלֶיךָ הִיא י', וְאַחַר
כֵּן חוֹתֶכֶת אוֹתָהּ לְשֵׁלֶשׁ, לְהִיּוֹת
כְּתוּב וְעֵטְרָה בְּרֹאשׁ שְׁלֹשֶׁת
הָאֲבוֹת, שְׁתַּהֲיָה כְּתוּב תּוֹרָה וְכְתוּב
כְּהֵנָה וְכְתוּב מַלְכוּת, וְזֶה הַסּוּד שֶׁל
שְׁלֹשָׁה תַּגִּים עֲלֶיךָ.

שְׂרָאשׁ הַחֲרָב הִיא י', גּוֹף הַחֲרָב
ו', שְׁתֵּי פִיפּוּת שְׁלָה ה"ה,
הַנְּרִתִיק שְׁלָה אַדנ"י, (וְהַחֲרָב יְהו"ה),
וְכַשְׁהִיא יְהו"ה חוּץ מִשְׁכִּינְתּוֹ,
הִיא דִין שְׁחוֹתָךְ מִכָּל צַד, כְּשֶׁנִּכְנַס
בְּנִרְתִיק נַעֲשֶׂה רַחֲמִים, וְלֹא חוֹתָךְ
דִּינִים, וְסוּד הַחֲרָב בְּנִרְתִיקָה -
יֵאֱהוּדוּנָה י' כֵּן וְדַאי.

וּבְזִמְנָן שִׁיְהוּ"ה מַחוּץ לְשְׁכִינְתּוֹ,
נֶאֱמַר בּוֹ כִּי יְהוּ"ה אֱלֹהֵי"ךָ אֵשׁ
אֶכְלָה הוּא, שְׁנוֹטֵל מִגְּבוּרָה
לְשֵׁרֵף אֶת הָעוֹלָם. י' נַעֲשֶׂה
גַחְלָת, ו' שְׁלֵהוּבָה גַחְלָת, ה' ה'

וְאַתְּקָרְיָאתָ י' י' בְּתֵלֶת יוֹדֵי"ן, י' עֲלָאָה
אֵיְהִי עַל רִישָׁא דָא, דְאֵיְהִי כְּתוּב
עֲלִיּוֹן עַל כָּל עֲלָאִין, וְלִבְתַּר נְחִיתַת בְּאַמְצָעִיתָא
וְנִטְלָא מִתַּמָּן (בְּעִמּוּדָא דְאַמְצָעִיתָא) (ג"א
בְּאַמְצָע), וְלִבְתַּר נְחִיתַת לְתַתָּא בְּאַתְרָהָא י' דְאֵיְהִי
לְתַתָּא מִן א.

קָם עוֹלִימָא בְּתַר טוּלָא, אָמַר רַבִּי רַבִּי הָא
טָפָה קָא נְחָתָא, טוּל קָשֶׁת בְּיָדְךָ, דְאֵיְהוּ
כְּגוּוֹנָא דְאַצְבָּעָא וְעִזְקָא בֵּיהּ, טוּל לִיָּה וְיָרֵךְ
(ס"א וּרְקָה) לִיָּה לְגַבְהָ, דְקַבִּילַת לָהּ עֲלֶיךָ, דְהָא
פַּד סְלִיקַת מִתַּתָּא לְעִילָא עַל רִישָׁא דָאֵת ו',
אֵיְהוּ פְרוּמְחָא ו', אֶתְאָרְכַת בֵּיהּ כְּשְׂרָבִיטָא
דְכַכְבָּא, וְכַד סְלִיקַת לְעִילָא שְׂרִינָא עֲלָהּ י'
וְאַתְעֵבִידַת ז', וְדַאי תַּגָּא עַל רִישָׁא דְסֵפֶר תּוֹרָה,
כִּינּוּן דְנְחָתַת, צָרִיף לְמִדְרֵךְ קָשֶׁת לְגַבְהָ דְאֵיְהוּ
צָדִיק, וּמִנֵּיהּ נְחִיתַת וְאַזְדִּירִיקַת בְּאַתְרָהָא.

וְחַרְבָּא דְאֵיְהִי (דְהֵאֵי) טָפָה אֵיְהִי חַתִּיכַת לָהּ
לְתֵלֶת טְפִין, בְּגִין דְאֵזִילַת סְגוּלַתָא,
כְּכַד נְחִיתַת עֲלָהּ הָוָה י', וְלִבְתַּר חַתִּיכַת לָהּ
לְתֵלֶת, לְמַהוּי תַּגָּא וְעֵטְרָה בְּרִישָׁא דְתֵלֶת
אַבְהֵן, דְתַהֲא כְתוּב תּוֹרָה וְכְתוּב כְּהֵנָה וְכְתוּב
מַלְכוּת, וְדַא רְזָא ד' תֵּלֶת תַּגִּין עֲלָהּ.

דְרִישָׁא דְחַרְבָּא אֵיְהִי י', גּוֹפָא דְחַרְבָּא ו',
תְּרִין פִּיפּוּת דִּילָהּ ה"ה, נְרִתְקָא דִּילָהּ
אַדנ"י, (וְחַרְבָּא יְהו"ה), וְכַד אֵיְהִי יְהו"ה בַּר
מִשְׁכִּינְתֵּיהּ, אֵיְהוּ דִין דְחַתִּיף מִכָּל סְטָרָא, כַּד
עָאֵל בְּנִרְתִיקָה אֶתְעֵבִיד רַחֲמִי וְלֹא חַתִּיף דִּינִין,
וְרְזָא דְחַרְבָּא בְּנִרְתִיקָה, יֵאֱהוּדוּנָה י' הֵכִי וְדַאי.
וּבְזִמְנָא דִּיהו"ה בַּר מִשְׁכִּינְתֵּיהּ, אֶתְמַר
בֵּיהּ (דְבוּרִים ד' כג) כִּי יְהוּ"ה אֱלֹהֵי"ךָ אֵשׁ
אֶכְלָה הוּא, דְנִטְלִיל מִגְּבוּרָה לְאוּקְדָא עֲלִמָא,
י' אֶתְעֵבִיד גַּחְלָת, ו' שְׁלֵהוּבָה גַּחְלָת, ה' ה'

האחד חמשה גונים, השני חמשה אורות שמאירים בהם, ובזמן שה' עליונה הסתלקה מה' תחתונה, היא אומרת אל תראוני שאני שחרחרת, ובזמן שהיא מאירה בגוניה, נאמר בה וראייתה לזכר ברית עולם. קמו תנאים ואמוראים שלמעלה, ואמרו: רבי רבי, כמה תקיף הקלע שלך, שהעלית אותה עד אין סוף, והורדת אותה עד אין תכלית.

פתח קמו מקדם ואמר: שמעו הרים את ריב יהו"ה. אמר להם: אבות אבות, הרים גדולים, שמעו, שהאבן הזאת שנגזרה מההרים הללו שלכם, שהיא כתר בראש כלם, והאיתנים, שהיא כתר על כלם, היא מעלה ריב עליכם בשביל בעלה, שהיא מעין נסתר פסלע, עד שיבא בעלה לא נותן מימיה, שהרי הלשונות הם כמו פטישים שמכים באותו סלע, ואין אחד מהם שמוציא ממנה נביעה פרט לבעלה שיודע למשך אותה.

פתח רבי שמעון ואמר: אשרי הוא מי שמתפלל ויודע להעלות רצונו למעלה, שהרי פיו מוציא שמות, ואצבעותיו כותבות סודות, וכשעולים השמות מפיו, כמה עופות פותחים פנפיהם למעלה לקבל אותן, וכמה חיות של המרכבה, כלם מזדמנים אליהם בכדי לטל אותם, כל שפן אם שכניה שורה בתפלתו ומתעלה לקדוש ברוך הוא, וסוד הדבר - אם תשכבון בין שפתיים, אל תקרי אם אלא אם, אשרי הוא מי שמעלה אותה בתפלתו שמתפלל בשפתיים, למעלה אל בעלה.

בתפלת השחרית עולה בשם שנקרא א"ל, הא"ל הגדול ודאי. בתפלת המנחה עולה בשם

חד חמש גוונים, תננינא חמש נהורין דנהרין בהון, ובזמנא דה' עלאה אסתלקת מה' תתאה, איהי אמרה (שיר א ו) אל תראוני שאני שחרחרת, ובזמנא דאיהי נהרא בגוונהא, אתמר בה (בראשית ט טז) וראייתה לזכר ברית עולם, קמו תנאים ואמוראים דלעילא, ואמרו רבי רבי כמה תקיפא קירטא דילך, די סליקת לה עד אין סוף, ונחיתת לה עד אין תכלית.

פתח כמלקדמין ואמר, שמעו הרים את ריב יהו"ה (מיכה ו ב), אמר לון אבהן אבהן

טורין רברבין, שמעו, דהאי אבן דאתגזרת מאלין טורין דלכון, דאיהי פתרא ברישא דכלהו, והאיתנים דאיהי פתרא על כלהו, איהי סליקת ריב עלייכו, בגין בעלה, דאיהי מבוועא סתימא פסלע, עד דייתי בעלה לא נהבא מימוי, דהא לישנין אינון כפטישיין דמחאן בההוא סלע, ולית חד מנייהו דאפיק מינה נביעו, פר מבעלה דיודע לאמשכא לה.

פתח רבי שמעון ואמר, זכאה איהו מאן דמצלי וידע לסלקא רעותיה לעילא,

דהא פומוי אפיק שמחון, ואצבעוי כתבין רזין, וכד סלקין שמחון (דף טח ע"א) מפומוי, כמה עופין פתחין גדפייהו לעילא לקבלא לון, וכמה חיוון דמרפבתא, כלהו מזדמנין לגבייהו לנטלא לון, כל שפן אם שכינתא שריא בצלותיה, ואסתלקת לקודשא בריהו הוא, ורזא דמלה אם תשכבון בין שפתיים, (תהלים סח יד), אל תקרי אם אלא אם, זכאה איהו מאן דסליק לה בצלותיה דמצלי בשפוי, לעילא לגבי בעלה.

בצלותא דשחרית סלקא בשמא דאתקרי א"ל, הא"ל הגדול ודאי, בצלותא דמנחה סליקת בשמא דאתקרי אלהים,